

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ, կես տարվանը 6 ռուբլ:
Առանձին համարները 7 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյանիս խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мшакъ».
կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն ընդուն:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իւրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ:

„ՄՇԱԿ“ ԴՐԱՎԱՆՆԵՐ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱՎԱՆ ԼՐԱԴԻՐ

ՆԵՐԿԱՅ 1887 ԹԻՒՆ

Կը հրատարակվի Թիֆլիսում, նոյն դիրքով և նոյն պարագրաֆով: Մեր կը ստանանք սեփական
ՀԵՌԱՎԱՆՆԵՐ:
«ՄՇԱԿ» տարեկան գինը 10 ռուբլ է, վեց ամսվանը 6 ռուբլ:
Դրով «ՄՇԱԿ» կարելի է խմբագրութիւնը (Բարձրագոյն և Բարձրագոյն փողոցների մե-
կանում, Թամաշևսկի տանը):
Կարծրութեան ուրիշ քաղաքներից «ՄՇԱԿ» գրվելու համար պէտք է դիմել հետևեալ հա-
ցեով. ТИФЛИСЪ, Редакция газеты «МШАКЪ», իսկ արտասահմանից. Tiflis, Rédaction du jour-
nal arménien «MSCHAK».

Խմբագիր-հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՇԵՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱՎՈՐԻՒՆ

Յարեմի առեւտրական հարցը.—ՆԵՐԳԻՆ ՏԵՍՈՒ-
ԹԻՒՆ. Նամակ Գանձակից. Նամակ Աստորիանից.
Նամակ Շուշուից. Նամակ Երևանից. Ներքին լու-
րեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Թիւրքաց չալա-
տան. Նամակ Պարսկաստանից. Արտաքին լուրեր.
—ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ.—ՀԵՌԱՎԱՆՆԵՐ.—ՊԱՍՏԱՍԻՆ-
ՆԵՐ.—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.

ՅՈՐԵՆԻ ԱՌՈՒՑՈՒՄԻ ՀԱՐՅՈՐ

Անհրաժեշտ է որ այս րօպէիս մեր ցորե-
նի առեւտրական և այդ բերքը դէպի օտար
երկրներ արտահանելու հարցը զբաղեց-
նում է ամենքին, հետաքրքրում է ամբողջ
երկիրը:
Անուրանալի է որ դա շատ նշանակաւոր
տնտեսական խնդիր է Անդրկովկասի հա-
մար, որովհետեւ եթէ մեր երկիրը ամեն
տարի կարողանար արտահանել ցորենի այն
ահագին քանակութիւնը, որ արտահանվել
է վերջին տարվայ ընթացքում,—այդ կը
նշանակէ որ Անդրկովկասի համար կը բաց-
վի այսուհետեւ արտահանութեան, ուրիշ
և հարստութեան մի նոր, մինչև այժմ չե-
ղած աղբիւր.... Բայց հարցը նոյն իսկ դա-
մէջն է արդեօք այդ բերքի անցեալ տար-
վայ ահագին արտահանութիւնը բացա-
ռական է եղել, որպէս հետեանք մի շարք
առաւ տարիների, թէ նա կրնայիլու է և
հետեւեալ տարիները, դառնալով մեր երկրի
համար արդիւնաբերութեան և եկամտի
մի սովորական աղբիւր:

Այդ տեսակ դժգոյսը հարց վճռելու հա-
մար երկու ճանապարհ կայ. առաջին ճա-
նապարհն է սպասել համաբերութեամբ ա-
սպալի վճռին, որ ի հարկէ բաւական
երկրաչափ ճանապարհ է և կարող է հա-
մարվել մի երկայրի դէնք, իսկ երկրորդ
ճանապարհն է երկրում արդիւնաբերած և
երկրից արտահանած ցորենի քանակութեան
մասին ստացված թվանշանների հիման
վրա ձիւղ հետազոտութիւն անել, որով
կարելի կը լինէր պարզել արդեօք մի տար-
վայ ընթացքում արտահանված ցորենի
ահագին քանակութիւնը կազմում էր երկ-
րի ազգաբնակչութեան առօրեայ պիտոյքնե-
րի համար աւելորդ, թէ ժողովուրդը
այս կամ այն հանգամանքից ստիպված
ծախեց, արտահանեց մեր երկրից և իրան
համար անհրաժեշտ էր....

Մենք ունենք մեր ձեռքի տակ ձիւղ
թվանշաններ մի տարվայ ընթացքում մեր
երկրից արտահանած ցորենի ահագին քա-
նակութեան մասին, բայց դժբաղդապէս
չունենք թվանշաններ թէ ո՞րքան քանակու-
թեամբ նոյն միջոցում կամ դրանից առաջ
մեր երկիրը արդիւնաբերեց ցորեն, որպէս
զի իմանանք թէ բերքի յայտնի քանակու-
թիւնը արտահանելուց յետոյ, արդեօք
մնում է երկրի ներսում իրան սպառման,
իրան ներքին շրջանառութեան համար
բաւական քանակութեամբ ցորեն:

Արդէն մեր երկրի շատ տեղերից տեղե-
կութիւններ են գալիս թէ ցորենն ու դա-
րին սկսում են զգալի կերպով թանկանալ:
Բայց դարձեալ դա սպասեց չէ, ի հարկէ,
որ ցորեն շատ քիչ քանակութեամբ է մնա-
ցել երկրի մէջ. դուցէ և շատ ցորեն դեռ
ևս կայ մեր երկրում, չէր նայելով որ շատ
էլ արտահանվել է երկրից, միայն թէ երկ-
րում մնացած ցորենը դանկում է ոչ թէ
զիւրացու, արդիւնաբերողի ձեռքում, այլ
կապիտալիստների, չարչիւնների, միջնորդների
ձեռքում:

Յորենի արդիւնաբերողը գիւղացին է, նոյն
գիւղացին նշանաւոր չափով և սպառող
է նոյն բերքի: Սպառողն է նոյնպէս և քա-
ղաքային ազգաբնակիչները: Իսկ երբ որ
այս կամ այն պատճառով արդիւնաբերած
այդ անհրաժեշտ բերքի մեծ մասը կենտ-
րոնացում է մի ջնոթի, կապիտալիստի
ձեռքում,—այն ժամանակ ցորենի գինը
սկսում է բարձրանալ:

Գիւղական տարրի մասին, որպէս խորա-
գետ, անտես, հաշուող, քաղաքագէտ, հեռա-
տես տարրի մասին խօսել անհնարին է: Նոյն
իսկ այն պատճառով գիւղացին այդ բոլոր լաւ
յատկութիւնները ունենալ չէ կարող, որ նա
սպորում է,—եթէ այսպէս կարելի է տեսլ
օրից օր, և շատ անգամ այս կամ այն
նշանաւոր քայլն անում է ոչ թէ հեռատե-
սութեամբ հաշիւով իր արածը, այլ որով-
հետեւ այս կամ այն առօրեայ հանգաման-
քը նրան այս րօպէիս նշողում է. գիւղա-
ցուն հարկաւոր է առ ձեռն փող՝ կամ իր
խապառ քայքայված խրճիթը՝ նորոգելու,
կամ իր աղկան մարդու տալու, նրա հար-
սանիքի պատրաստութիւնները տեսնելու
ու պահանջող փեսացուն յայտնի գումար
տալու, կամ որ ամենազիւստուն է հար-
կերը վճարելու: Եւ նա այդ տեսակ նեղ
դրութեան մէջ կը ծախի ոչ թէ միայն իր
բերքի աւելորդը, բայց և իր և իր ընտա-
նիքի տարեկան գործածութեան համար
անհրաժեշտ էր:

Գիւղական տարրը չունի և չէ էլ կարող
ունենալ լայն, հեռատես անտեսական քա-
ղաքականութիւն: Նա ծախում է ցորեն
այս րօպէիս, քանի որ իրան լաւ դին տը-
րը, բայց և անհրաժեշտ, կամ գոնէ
անհրաժեշտի մեծ մասը, յուսալով որ
փող ունենալով, նա միշտ կը կարողա-
նայ, դուցէ և փողը ինչ աւելի թանկ դը-
նով կրկին առնել ցորեն երբ իրան հար-
կաւոր կը լինի: Բայց գիւղական տարրը
ամեն տեղ, մանաւանդ մեր երկրում, այն-
քան անհեռատես է, որ երբեք չէ մտա-
ծում հեռանկարների մասին. նա չէ մտա-
ծում որ փող էլ ունենալով, դուցէ իրան
անհրաժեշտ կը լինի հարկաւոր ժամանակ
կրկին առնել ցորեն, որովհետեւ իր ծա-
խած ցորենի մի մաս արդէն արտահանվել
է արտասահման, իսկ մնացած մասը, որ
դուցէ և կազմում է այնպիսի մեծ քանա-
կութիւն, որ բաւական կը լինէր ամբողջ

երկրի տարեկան գործածութեան համար,
ամբարկած է մի ջնոթի, չարչիւ, վաճա-
ռականի ամբարներում, որից կրկին իր ա-
ռօրեայ պէտքերի, կամ ցանքի համար
գնելը գիւղացուն կը նստի ոչ թէ փողը
ինչ աւելի թանկ, բայց շատ աւելի
թանկ, քան թէ նա կարծում էր....

Գիւղական տարրը չէ էլ մտածում և
այն հանգամանքի վրա, որ մեր երկրի հա-
ղորդակցութեան ճանապարհները շատ և
շատ անկատար են, որ հացի թանկու-
թեան ժամանակ կարող է պատահել որ
մեր երկրի մի ծայրում ցորեն և ալիւր ա-
հագին քանակութեամբ գիւղված կը լինի,
իսկ նոյն երկրի միւս ծայրին այդ անհրա-
ժեշտ մթերքը շուտափոյթ հասցնելը, ճա-
նապարհների բացակայութեան պատճա-
ռով, անհնարին կը լինի:

Բոլորս յիշողութեան մէջն է թէ ինչ-
պէս 1879 թվին, երբ Անդրկովկասում տի-
րեց թանգութիւն և նոյն իսկ սով ցորեն
և ալիւր գիւղված էին ահագին քանակու-
թեամբ ոչ թէ միայն Օդեսայում ու Վլա-
դիկովկասում, բայց նոյն իսկ Թիֆլիսում,
իսկ մի և նոյն ժամանակ Գանձակում ա-
լիւրի պուրը արժէր 5—7 ռուբլի, Ագու-
լիսում ու Օրդուբաթում նոյն իսկ 9—11
ռուբլի....

Թողնելով մեր երկրի ճանապարհների
բացակայութեան հարցը, մենք առ այժմ
կը վերջացնենք մեր այս նկատողութիւնը
կրկինով՝ որ միայն այն ժամանակ վստա-
հութեամբ կարելի կը լինի ամէլ թէ մեր
երկրի ցորենի արդիւնաբերութիւնը մեզ
համար շահաւէտ արտահանութեան և
հարստութեան աղբիւր ու արդիւնաբեր-
ծութեան մի նոր ձիւղ կը համարվի, երբ
ձշգուծեալ կը որոշվի այդ բերքի
վերաբերմամբ մեր երկրի արդիւնաբերու-
թեան ոյժը, այսինքն կը որոշվի թէ ո՞ր
չափով երկրի համար անհրաժեշտ է պա-
հել ցորեն նոյն իսկ երկրի ներքին գործա-
ծութեան համար,—իսկ այդ քանակու-
թիւնից դուրս արդիւնաբերութեան աւե-
լորդը միայն կը ներկայացնի տարեկան
արտահանութեան երկրի իսկական կարո-
ղութիւնը:

Գ. Ա.

ՆԵՐԳԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԳԱՆՁԱԿՈՅ

Յունվարի 10-ին

Ինչ էր կարծում, ընթերցող, լաւ միջոց չէ նի-
սիան նաղելու և մի և նոյն ժամանակ բարե-
բախտ անուն վատասկելու.... Ես, գոնէ, շատ եմ
հաւատում պ. Նաբաթիանի այս նոր ձեռի բարե-
բախտութեանը, և հաւատացած եմ, որ նա հետեղ-
ներ շատ կուենայ: Եւ այդպիսով մեր բոլոր հա-
սարեական հիմնարկութիւնները մեծ արդիւն-
ներ պիտի վատասկեն: Եւ ճշմարիտ, ո՞վ ասէր որ
նիսիա չունէր ինչ, եթէ մեր լրագրիւններ անգամ
տարիներից մի վեր մի քանի հազար ռուբլի ա-
պառկին ունեն, չեն կարողանում ստանալ,—
էլ մեր հարուստների մասին ինչ ասել կուզէ....
Բայց ահա պ. Նաբաթիանն մի լաւ միջոց է գտել
նիսիան երբ սաղագնեւում, այն է նուիրե-
լու այդ անյուստի նիսիաները բարեգործական
նպատակով: Այժմ ամեն մարդ, որ բարեբախտ-
ութիւն անել է ուղում, կը դիմի այս կամ այն
հիմնարկութեանը, առաջարկելով նրան իր նի-
սիան երբ ժողովել.... Ամեն մարդ որ անյուստ-
ի նիսիաներ ունի,—այդպիսով միջոց կուենայ
բարեբախտութիւններ անել....

Ասացելը որ պ. Նաբաթիանի նուիրած 88 ռ.
75 կ. նիսիան, նրա յայտարարութեան համաձայն,
մնում է ցորենի կոմիտեի դանձապահ պ. Լի-
սիկանի մօտ: Բայց այն խնդիրը պարզելու հա-
մար թէ արդեօք պ. Լիսիկան ճշմարիտ պարտ է
վերադառնալ գումարը պ. Նաբաթիանին թէ ոչ,

հարկաւոր է վերադառնալ 1879 թվին սովի ժա-
մանակ կազմված ցորենի կոմիտեի գործունէու-
թեան պատմութեանը:

Երբ 1879 թվին սովը տիրել էր մեզ և Գան-
ձակում ալիւրի պուրը հինգ, վեց, եօթ ռուբլով
անգամ չէր ճարվում, նախկին նահանգապետ
Իշխան Չավադաձէի առաջարկութեամբ դանձա-
կեցինք հայ և թուրք միասին, ժողովեցին մի
խոշոր գումար, մինչև 11,000 ռուբլի. ինքը իշխա-
նը նուիրեց միանուագ 200 ռուբլի, բացի դրա-
նից հրամայեց քաղաքային գումարից առանց
սովիսի փոխ տալ 10,000 ռուբլի: Այդպիսով հա-
ւաքեցաւ ընդամենը մօտ 21,100 ռ., որով և
սկսվեցաւ հացի առևտուրը: Գործը աւելի կանո-
նաւորելու համար գումարաւորներից կազմվեցաւ
ցորենի առևտուրի կոմիտե, որի պարսկականու-
թիւնն էր Թիֆլիսում, կամ ուր ձեռնառու կը լի-
նէր, առնել հաց և Գանձակ հասած գինով ա-
ռանց մի կօպէկ օրուտի վաճառել ղլխաւորա-
պէս աղքատ դասի վրա: Այդպիսով կոմիտեի
նպատակն էր թէ սովի առաջն անհետ. և
թէ ընդդիմադրել տեղիս «սալախների» ան-
սանձ կառավարութեան հացի գինը բարձրաց-
նելու մէջ: Կոմիտեի գործերը վարելու համար
ընտրված էին երկու անդիմադրելու դանձապահներ՝
պ. Լիսիկան, որ և հաշուապահ էր, և Հաջի-Աբ-
բաս, իսկ հաց առնելու և ծախելու համար ան-
դամներից հերթով նշանակվում էին երկու հայ և
երկու թուրք:

Ինչպէս առհասարակ մեր բոլոր ընկերական
գործերը միշտ կաղէկալ կը ընթանում և վատ
հետեանք ստանում, նոյնպէս էլ մեր կոմիտեի
գործերում տեղի ունեցան շատ անճշդութիւններ
և զեղծումներ հաց առնողների և ծախողների—
ամբարաբների կողմից.... Ինչ և իցէ վերջացաւ
սովը, վերջացաւ և ցորենի կոմիտեի գործու-
նէութիւնը: Հայիւնները քանելու և ղեկավարում
կազմելու համար նշանակվեցան հաշուառուներ:
Գործից երեւց, որ թէ կոմիտեի երեք շնաւոր
հաց չէ ծախել, բայց և այնպէս յիշած մի քանի
անճշդութիւններից և անաջող հանգամանքների
պատճառով կոմիտեի գիւղացիները և ունեցել
աւելի քան 20%:

Քաղաքային գումարից վերցրած 10,000 ռ. լի-
վին վերադարձնելուց յետոյ, մնացեալ առձեռն
գումարը բաժանակցաւ անդամների մէջ: Ինչ
կարծիք, որ վերադառնալ վնասներ պարզեցուց յե-
տոյ կոմիտեի անդամներից և ոչ որ չէր կարող
լիովին յետ ստանալ այն գումարը, որը գործի
սկզբում դրել էր ցորենի առևտուրի համար, այլ
նրանցից ամեն մէկը ստացաւ իր դրած գումա-
րից 20% պակաս և այդ պակասորդից մինչև
այժմ ոչ որ մի կօպէկ անգամ չէ ստացել և,
հաւանական է, որ չը պիտի ստանայ էլ երբեք,
քանի որ պարտականութիւնը ոչ որ իրան մեղա-
ւոր չէ ճանաչում և հաշուառուների ղեկավարումը
առ ոչինչ համարում, վստա օրոյ կրած դեֆիցիտը
ինչպէս մնացել է, նոյնպէս էլ կը մնայ անդամ-
ների վրա:

Պ. Նաբաթիան, կոմիտեի անդամներից մէկը
լինելով, ի հարկէ, ուղիւնքի պէս յետ է ստացել
իր դրած գումարը միմիայն 20% պակաս և, ինչ-
պէս երևում է նրա նամակից, պակասորդը հաս-
նում է 88 ռ. 75 կօպէկի: Հէնց այդ չարաբաս-
տիկ 88 ռ. 75 կ. ապառիկն է, որ պարտիւր եօ-
թը տարուց յետ իր մատենից քննելու համար
մի նոր ձեռի բարեբախտութիւն է հնարում և դրա-
նով թէ իր նիսիան նաղած համարում և թէ
գիւղացիայի պ. ղլխաւորի և ուրիշների աջակց
«բարեբախտ» տիտղոսը վաշխելու ձգտում....

Մեր առաջ բերած մասնաւոր տեղեկութիւններից
ընթերցողը տեսաւ, որ ցորենի կոմիտեի դանձա-
պահ պ. Լիսիկանի վրա պ. Նաբաթիան ոչինչ
ապառիկ չէ թողել, այլ նա կոմիտեի բոլոր ան-
դամների հետ միասին դանձապահ անաջող հա-
նգամներից մնաց են կրել հացի առևտուրի
մէջ և թողել են ապառիկներ, որոնց համար բո-
լորովին պատասխանատու չէ դանձապահը, այլ
ամբողջ կոմիտեի, կամ այն անդամները, որոն

վրա, որպէս ուղղակի արդէն չը վճարողները վրա, մասնաւորապէս արած հաշւաւորները վերջնական ղեկուցման մէջ:

Երկրորդը որ հաշւաւորները օրադրութեամբ ի թիւ ալ անդամները, դանձապահ ալ լիւր-կեանք վրա ևս մնացած լինէին ապառիկներ: Բայց ասացէք խնդրեմ, միթէ նոյն օրադրութեամբ, որ այժմ գտնուում է պօլիցիայի գործե-րում, վճարված է որ Նաբաթեանի 88 ր. 75 կօպ ապառիկը պարտական է վճարել լիւրիկեան, մի ուրիշի ապառիկը այս ինչ ցորեն-առնողը, և այլն և այլն... Որքան յիշում ենք հաշւաւորները, ուրիշի մէջը ինքն Նաբաթեանն է եղել, այդպիսի որոշ վճիռ չեն կայացրել, այլ յիշել են ղեկուց-ման մէջ, որ ցորենի այս ինչ առնողի վրա այս-քան հարկը բուլբու հաշի մնաց, այն ինչ ամ-բարդարի վրա այդքան հարկը և այլն և այլն: Ուրիշն ինչ հիման վրա և կամ ինչ իրաւունքով ալ. Նաբաթեան մի պաշտօնական մարդու վրա դրած նամակի մէջ ուղղակի մասնաւոր չէ արել կօ-միտէտի դանձապահի վրա, իբրեւ իր պարտակա-նի վրա, որից և առաջարկում է պահանջել իր ապառիկը:

Մեր կարծիքով ալ. Նաբաթեան անձնական հա-շի ունենալով ալ. լիւրիկեանի հետ, կամեցել է մի-միայն հասարակութեան առաջ անպատուել ալ. լիւր-կեանքին... Եւ ուրիշ կերպ չէ էլ կարելի բացատրել նրա վարմանը, քանի որ ամենքին յայտնի է որ ոչ թէ դանձապահ լիւրիկեանն է պարտ մը-նացել այս կամ այն անձին, այլ ընդհանրապէս, բարեկամի անձինք պարտ են մնացել կօմիտէ-տին, այդպիսով երբ կօմիտէտի գործունէութիւնը փակվեցաւ, այն անձինք, որոնք գործի մէջ փող էին դրել, բոլորն էլ պարտաւոր եղան պակասով յետ ստանալ իրանց մտցրած գումարները:

Այժմ լրում ենք որ ալ. լիւրիկեան մտադիր է օրինական ճանապարհով հաշի ստանալ ալ. Նա-բաթեանի հետ Գործի հետեանքի մասին կայսա-տենք հաղորդել:

ՆԱԽԱԿ ԱՍՏԲԱՆՆԵՐ

Յունիսարի 3-ին

Օրից օր բարոյական կորստեան դիմող հասա-րակութեան յայտն ու ապաւինը երիտասարդու-թիւնն է. նա է հասարակութեան կեանք տուողը, նա է, այսպէս ասած, առաջապահ դրբը. նա է արտաքին ոյժերին դիմադրողը: Երիտասարդու-թիւնը, այս կախարհական անունը, իր մէջ է կենսորոնացրել ազգերի, հասարակութեանց յոյսե-րը. ազգերը իրանց յարկութիւնը դորա մէջ են ու-րոնում: Երիտասարդութիւնը կարագեան է առա-ջադիմութեան և առաջնայը կրթութեան ու լու-սաւորութեան. նա թէ բարոյապէս և թէ մտաւո-րապէս աւելի բարձր պէտք է կանգնած լինի, քան նախորդները և պէտք է կրթողական դեր կատարէ... Երիտասարդութիւնը ունենալով այս-քան մեծ նշանակութիւն և ծանր պարտաւորու-թիւններ, տեսնենք ինչ է անում նա, դիցուք նոյն իսկ մեր քաղաքում:

Աստղաբանութիւնը երկուստեայ օրով է, բա-ռիս նշանակութեամբ, չը կայ: Այժմ, կան հասա-կով երիտասարդներ, բայց բարոյական և մտաւոր ոյժով, որին կարելի լինէր կոչել «Երիտասարդու-թիւն» ըստ մեր նկարագրածի, հարձակում ենք: Այստեղի երիտասարդութիւնը մեծ մասամբ կազմում են Աղաքաբան ուսումնարանից աւար-տածները, որոնք իրանց ամենապէտ, ամենիմաստ, բանիւրուն, դարգացած, կրթված, վերջապէս ամե-նայն ինչ են կարծում, բայց և կատարեալ ոչինչ չեն: Անա այս ուսումնական ցնդող պարունները իրանց թող են տալիս մտնել ամեն հասարակա-կան գործում: Աղքատ արտադրատ մի-մի եւրօպա-ցի են... Ամենանոր ձեռով հաղթել սոցա միակ նպատակն է. նամանկ արտադրատ եւրօպացուն՝ սոցա իղէալն է: Անա կը տեսնէք երէկվայ աշա-կերտը այսօր Ֆրանսի, իր կ հաղնված, պէնս-ն էն քիթին դրած, ձեռնոցներով, ձեռնափայտով, բերանին սիգար պտտում է ամեն տեղ, օղային ամբողջներ չինելով: Իսկ արա խեղճ ծնողները՝ վիզները ծռած, ակնապիշ տարն տան և երկու ամիս խանութում նստած, օրվայ պարէնը հաղիւ են կարողանում հայթայթել: Բայց ինչ հող Ֆը-րանս որդուն, թէ իր հայրը կրելով կեանքի բո-լոր դաւաճութիւնները, յուսահատ, տխուր ու տըր-տում օրվայ հաց ձեռք բերելու վրա է մտածում: Փանդել աչքի ընկնելու համար, ոչնչացնել պար-

ձեռնալու համար,—հաս սոցա գործունէութիւնը, անա սոցա սկզբունքը: Բաւական չէ այս, սոցա վարած կեանքը անգամ ապականված է. պատու, պատուի զգացմունք, կուտութիւն ու սրբութիւն բացակայ է սոցանում: Յիշեցնալէս անգամ մե-րած են, ուժասպառ, զարկացած դէմքով, դժ-գոյն, աչքերը խորն ընկած ու դեղնած, չրթունք-ները չորացած: Թէ սա ինչի հետեանք է, ընթեր-ցողը ինքը կարող է եղբակցները: Աստղաբանը իր անբարոյականութեամբ առաջնակարգ քաղաք-ները մէկն է: Հայ երիտասարդներն էլ ենթարկ-վելով հոտանքին, իրանք ևս ընկնում են բարո-յապէս կարծես, զա էլ մօղա է: Եւ իրաւունք ծանրա-հերիտասարդ պէտք է ունենայ իր սիրտին, եթէ աստղաբանցիկների լեզուով ասենք, «բարեկամ», չը նայած որ նա ամուսնացած է: Արդեօք սա ընտանեկան կեանքի ապականութիւն չէ, սա բա-րոյապէս ընկնել չէ: Գետնը անհաստատիւ ամու-սնիները հաստատարութիւն են պահանջում ի-րանց կանանցից: Միթէ իրանք չեն օրինակ ու առիթով տալիս, իրանք չեն նոցա միջանկում... Փորը 'ի շատէ ուսումնականը պատեղի երե-տասարդներին, մարդս տխուր տապաւորութեան տակ է ընկնում և ընտանեկան առաջնում է հետեանք հարցը. «Ինչ պէտք է լինի սոցա ապա-դան»: Եւ պատասխանը պարտաւոր է թշուառու-թիւն, բարոյական անկում և կորուստ, եթէ սո-քա չուտով ուղիք չը դառն, խնդրեալ-աղբիւնները չը բերեն և առանց ուրիշի աղբեղութեան տակ ընկնելու, առանց ենթարկվելու կողմնակի հո-տանքներին, չաշխատեն միայնակ ուսում առաջաց-նել կեանքի այնպիսի եղանակ, որ կարողանայ մտքը աղբ կեանքը ապականող ներգործութիւ-նից: Այժման սերնդի վրա յուսալ դժուար է: Ինչ պէտք է յուսալ այն երիտասարդներից, ո-րոնք չուտեն համոզմունք, հաստատարութիւն, կամքի ոյժ, բարոյական կարողութիւն ու գորու-թիւն, մի որոշ նպատակ ու իղէալ: Պէտք է յոյս դնել երկու սերնդի վրա և այդ յոյսը, կարծում ենք, Աստղաբանի հայ հասարակութիւնը կունենայ իր բարեկարգ հայոց Սեմինարիա, որի մասին նա-խընթաց յօդուածով գրել էինք: Մենք պնդում ենք, որ իսկապէս է ունենալ Սեմինարիա, որը կարող է բարոյապէս յեղափոխել տեղիս հայ հասարակութեան կեանքը: Չենք կարող ուրանալ, որ Աստղաբանը ունի լուս, աղին, կրթված և համալսարանական երիտասարդներ,—թէ է քիչ թույլ: Բայց «Ինչ եմ անում վարդը փուշի մէջ», ինչ օգուտ դոցանից, քանի որ դոքա առանձնա-ցել, հեռացել են հասարակութիւնից և ոչ մի հա-սարակական-ազգային գործի չեն խառնվում, մի-այն հեռուից դիտելով, ցաւում են...

Իրական, մութ գոյնով նկարագրելով երիտա-սարդութիւնը, այնու ամենայնիւ չենք կարող բո-լորովին յուսահատվել, որովհետեւ այն ժողովուր-դը, որ աղքատամտացին կարող է տալ 100,000 լուրջուս աւելի, որը եկեղեցուն կարող է տալ մօտաւորապէս 120,000 լուրջի,—նոյն ժողովուր-դը, յուսով ենք որ լրջութեամբ կը մտածէ իր և իր սերնդի ապագայի վրա: Մենք հրաւիրում ենք Աստղաբանին հայ հասարակութեան մասնով, խե-րահաս և սրտացաւ մասի ուշադրութիւնը: Այժմ, կարելի է լուրջ ուշադրութեան առնել տխուր հանգամանքը և հասարակական քաղաքական ա-ռաջն առնել, եթէ ոչ, ինչպէս ասացինք.—կո-րուստը մօտ է, ապագան թշուառ և յուսահատ:

Յ. Կաթեան

ՆԱԽԱԿ ԶՈՒՇՈՒՅ

Յունիսարի 15-ին

Կովկասեան դատաւական քաղաքների մէջ Զու-շին առաջնակարգ տեղ է բռնում իր մօտ 50,000 ընտելիներով, սակայն հասարակական կեանքը այդտեղ ամենից շատ անշարժութեան է ենթարկ-ված: Եթէ Աստղաբան անի քաղաքային ինքնա-վարութիւն, Զուշին վարդը կարող էր այդ բարի-քը վաղել, եթէ նրա մէջ չը տիրապետէր ան-տարբերութիւնը, եթէ զգալի չը լինէր մեր մէջ աղին և անապառ գործողների պակասութիւնը: Այս զեկտուրներ ամիսը, որ Զուշու մէջ ընտրու-թեան ամիսն է, քաղաքը դարձնում ոչ մի կեն-դանութիւն, ոչ մի շարժում ցոյց չէր տալիս: Թէ և այդ ամիսը կատարվում են դէպ ուսում տ, հարկա հանք երի և այլ քաղաքային պաշտօնա-կան անձանց ընտրութիւնները, սակայն նախօրը ոչ մի կուսակցութիւն չէ կազմվում, ընտրողական պաշար տեղի չէ ունենում, որովհետեւ վարդը մի

քանի աղղեցիկ տեղական վաճառականներ այն-պէս ստրկացրել են ժողովուրդը, որ սա նրանց հաճութիւն համեմատ է գործում, ինչ ցանկանում են, ընտրում է ում կամենում են: Քաղաքային գործերը ընթացքը ուղղակի կախված էր այդ ան-ձանց անձնական շահերի ուղղութիւնից: Մէկի ազգականը աղքատացել է,—և անա նրանք ընտ-րել են տալիս նրան հարկահան, որպէս զի շահ-վի, միւսին հարկաւոր է քաղաքային հողերից մի քանի կտոր խել կամ քաղաքային գոմարները ըստ իր ցանկութեան գործածել,—անա ընտրել են տալիս իրանց արքանական ղեկուստատ: Իսկ հասարակ ժողովուրդը, որի վրա սակայն ծանրա-նում են բոլոր հարկերը, ստիպված է խանդավի-կապետալիստ վաճառականների, վաշխաւորների և չարչիների առաջ և իբրեւ հուս հպատակ կատա-րել նոցա կամքը: Բայց այս անգամ ղեկուստատի ընտրութեան ժամանակ ժողովուրդի մէջ մի թեթե-լաբեւ միջամտեցաւ իր իրաւունքները պաշա-պանելու հարցում: Այդ ընտրութիւնը կատարե-լու համար քաղաքի 4 եկեղեցիների ամեն միջից ընտրվել էին 20-ական պատգամաւորներ, ուրեմն ընդամենը 80 հոգի: Ընտրութիւնը նշանակված էր դեկտեմբերի 27-ին կուրբի դահլիճում: Բնա-կան է, որ ընտրութիւնից առաջ այն աղաների և վաճառականների տարրը, որ անա 27 տարի է տիրում է ժողովուրդի վրա, աշխատել իր կանդի-դատին ընտրել տալ, աղիտացիա սարքել քուշ ու պուճախում և այլն: Իսկ ժողովուրդի աշխատա-ւոր, այն է արհեստաւոր և մեծագոյն մասը սկսել էր մտածել որ այս անգամ անապաճառ. ղեկու-ստատ ընտրեն ինտելիգենցիայից մի անձ, որ հա-կամիտ լինէր պաշտպանելու հասարակ դասի շա-հերը: Ուստի ժողովուրդը որոնում էր մի այնպիսի անձ, որ լինելով ինքն քաղաքացի, պատկանելով ինտելիգենցիային, ոչ մի անձնական և կողմնակի շահերով կապված չը լինէր ընտելիների, մասնա-ւոր վաճառականների հետ և անկախ դիրք ու-նենար, որպէս զի կարողանար պատուաւոր կեր-պով ներկայացնել ժողովուրդը: Ժողովուրդը կար-ծեց զանից այդպիսի անձն Հ. Առաքելեանցի մէջ, որը լինելով ինքն ընկի շուշից, վերջին ժամա-նակներս Պարսկաստանից վերադարձել էր քա-ղաք: Բնական էր որ ընտրութեան օրը աղաների տարրը աշխատել ամեն կերպ տապալել տալ մե-ծամասնութեան կանդիդատի ընտրութիւնը: 80 ընտրողներից ներկայ էին 55 հոգի: Չը նայելով դիմադրութեան, երբ ժողովի նախագահ-գաւառա-պետը առաջարկեց մի քանի կանդիդատներ մատ-նացուց անի ղեկուստատի պաշտօնի համար, ընտ-րողների մեծամասնութիւնը, այն է հասարակ ժո-ղովուրդի ներկայացուցիչները առաջարկեցին Հ. Ա-ռաքելեանցին: Փորձարկմանութիւնը, այն է աղա-նների տարրը, չը կամենալով թող տալ որ 27 տարի իրանց ձեռքում զանաղ իշխանութիւնը անցնի ուրիշի ձեռքը, սկսեց իր կողմից ևս մի քանի կանդիդատներ առաջարկել և մասնաւոր կանդիդատներին ժողովը կատարելապէս մերժեց, բայց հանգէս դուրս եկաւ մի նոր կանդիդատ, ո-րին ձայն տալու յօժարեց և փորձարկմանութիւնը լուրջ այն նպատակով, որ լատիւնի Առաքելեանցի ընտրութիւնը Այդպիսով ընտրվեցան կանդիդատ-ներ քաղաքի ղեկուստատի պաշտօնի համար՝ Գրի-գոր-բէկ Դանիելեան և Համբարձում Առաքե-լեան: Առաջինն ստացաւ 35 ձայն ընդդէմ 20-ի, իսկ վերջինը 29 ձայն ընդդէմ 26-ի: Այդպէս թէ և ժողովուրդի արհեստաւոր և ինտելիգենտ դասի ընտ-րելին չընտրվեց առաջին կանդիդատ, բայց և ընտրված չը պատկանելով վաճառականների դասին, պէտք է համարել որ յաղթութիւնը դար-ձեալ հասարակ ժողովուրդի կողմն է: Ընտրվեցան մեծամասնութիւնը է ալ. Նահանգապետին, որից կախ-ված է կանդիդատներից մինի հաստատութիւնը քաղաքային ղեկուստատի պաշտօնի մէջ:

Բարեկից, իր պարտաւորութիւնները և իրա-ւունքները ճանաչող ղեկուստատից շատ բան է կախված: Յուսումը, որ նորընտիր պաշտօնականները կարողանան ժողովուրդի վստահութիւնը:

Զուշիցի

ՆԱԽԱԿ ԵՐԵՎԱՆԻՅ

Յունիսարի 12-ին

Յայտնի է, որ երևանի հացագործների և մնա-

վաճառների վերաբերութեամբ մինչև այսօր գործ դրած ամեն միջոց և հնարք ապարդիւն էին անց-նում: Ենթարկել նրանց հացի և մսի համար որո-շեալ դնել, տակաւ յի ծախելուն: Բաւական էր մի յայտնի հացաւաճառ հաջու մի նշան,—և անա բոլոր խանութները փակվում էին և քաղաքում մի կտոր հաց ձարել անհարկն էր լինում: Նոյնը գործում էին և մասվաճառները. իսկ երբ առե-լացնում էին որոշեալ գնի վրա մի քանի կօպէկ, խկոյն բացվում էին խանութները, հաց ու միս առատութեամբ երևում էին ամեն տեղ: Քաղա-քային վարչութեան հին կազմակերպութեան օրե-րում, երբ սովի պատճառով աւելի յաճախ էին կրկնվում հացագործների անկարգութիւնները, որ-քան ևս յիշում եմ, եղան փորձեր քաղաքի կող-մից հացի և մսի առևտուր սկսել, բայց այդ ձեռնարկութիւնը այնքան աշուղ հետեանք չունե-ցաւ և ասպարէզը դարձեալ մնաց մի քանի թուրքերի ձեռքում: Հացագործների այդ անկար-գութեանց վերջ դնելու համար շատ անգամ զըր-վում էին պատշաճաւոր արձանագրութիւններ, բայց և այդ արձանագրութիւններն էլ այնքան մեծ աղբեղութիւն չէին ունենում: Անա ինչ էր լինում դրանց հետեանքը. շատ անգամ անմեղ էր յայտնվում յանցաւոր համարվածը, իսկ եթէ պա-տիժ էր նշանակվում՝ շատ շատ միտք լուրջի տուգանք: Այդ միջոցը, ի հարկէ, շատ թոյլ էր և հացագործը ուրախ էր մի քանի լուրջի տու-գանք վճարել, իսկ մի քանի օր չարուհակ հացի ֆոնտը երկու երեք կօպէկով աւել ծախելը մեծ հաշիւ էր նրա համար:

Այս յունիսար ամսի սկզբին էլ հացագործները դարձեալ սկսեցին գործ դնել իրանց սովորական ճարտարութիւնը հացի դիր տակեցնելու համար, բայց այս անգամ սովորական աղբեղութիւնը չու-նեցան: Քաղաքագլուխը տեսնելով այդ յաճախա-կի կրկնվող երևոյթը և ամեն միջոց սպառված համարելով մաքառելու հացաւաճառների դէմ, զանգառվեց ուր հարկն էր և այս րօպէիս հացա-գործներից ութը ամենանշանաւոր մարդիկ, որոնց թիւում և յայտնի Հալիլ-Սալի, բանտարկված են երևանի բերդում: Բանտարկութիւնը անմիջապէս յետոյ հացը ամեն տեղ առատութեամբ երևաց: Անա ուրեմն միակ միջոցը, որով կարելի է մեր հացագործների կամայականութեան դէմ մաքառել և ստիպել նրանց ենթարկվել օրէնքին: Հացա-գործների բանտարկվելը ոչ պակաս տարապի է ձգել և մասագործների վրա: Բայց երևանցիք, ո-րոնք միշտ սովի են արտուշ յայտնել քաղաք-այն վարչութեան դէմ, այժմ նոյն երևանցիք, ո-րոնց թիւում մինչև անգամ և ձայնաւորները, փո-խանակ այդ գործ դրած միջոցին համակրելու, աշխատում են որքան կարելի է շուտ բանտից ազատել բանտարկված հացագործներին:

Երևանցի

ՆԵՐՅԻՆ ԼՈՒՆԻՐ

ՆԵՐՅԻՆ ԼՈՒՆԻՐ զիննաղայի դիրկտոր Բրաժնիկովին շնորհված է Ս. Աննայի շքանշանի երկրորդ աս-տիճանը:

ԻԳՎԻՐԻՅ մեղ գրում են: Վնիցալ տարի տա-րածված էր Ստրանուրի դատաւում ոչնախնելու հիւանդութիւնը, իսկ այս տարի մի և նոյն ցաւից առաւարն է կոտորվում: Բայց դարձեալ մինչև այժմ մինչ չուտնից դատաւում ոչ մի անանա-րոյժ:

Ինչպէս մեղ գրում են, Ստրանուրի դատաւի հայերի մէջ շատ սովորական բան է, որ ծնողնե-րը, իրանց նվթական հաշիւները աչքի առաջ ունենալով ամուսնացնում են ընտի կերպով ի-րանց աղջկեանց այդ վերջինների համար կատա-րելապէս ատելի մարդկանց հետ: Աղջկան ամուս-նացնելու մէջ հայրը աւելի ձայն ունի, քան թէ ինքն աղջիկը, որ վարդ պէտք է ամուսնանայ ի-րանից շատ հասակաւոր, իրան համար ատելի, շատ անգամ անբարոյական, անաւակ մարդու հետ, միմիայն այն պատճառով, որ հայրը իր նիւ-թական հաշիւների համար այդ ամուսնութիւնը ձեռնառն է համարում: Այդպիսով ծնողները նա-յում են իրանց աղջկեանց վրա, ինչպէս մի տպւնաւոր վրա, որը կարող են ծախել աւելի ձեռնառն և շահաւէտ պայմաններ առաջարկող վրա:

Մեղ հաղորդում են որ Թիֆլիսում ընտելող չուշիցի Ս. Զ. անունով մի երիտասարդ, Երևանի

